

Se lauantai alkoi kuten niin useat aiemminkin. Makaan sängyssäni ja suussani maistuu karvas sekoitus kaikesta mitä eilen illalla olen kurkkuuni kaatanut. Päässä tuntuu orastavan päänsäryn alku, siitä huolimatta silmät täytyy pakottaa auki, koska muuten maailma tuntuu pyörivän ympärilläni. Ihan perus lauantaiamu siis. Katselen varovasti ympärilleni ja huomaan onnekseni herääväni kotoani. Yksin. Hyvä niin sillä en juuri nyt olisi jaksanut keksiä mitään selityksiä joilla olisin saanut hoidon häädettyä ulos, saati jos itse olisi pitänyt vieraasta paikasta liuetta ja selvittää tiensä kotiin. Silloin vaarana olisi ollut, että olisin poikennut ensimmäiseen vastaan tulevaan ravitsemusliikkeeseen. Maatessani sängyssä silmät avoinna tunsin jo pienen hetken krapularyypyn maun suussani. Pari pulloa kylmää olutta, aah, sillä se olo kohentuisi nopeasti. Mutta ei, sillä tiedän, että se ei jäisi siihen vaan siitä jatkettaisiin kohti nousuhumalaa. Pieneen hiprakkaan päästyäni alkaisin soitella kavereitani lävitse ja aina joku lähtisi mukaan menoon ja kohta istuisimme baarin jakkaralla toisillemme juomaa kilpaan tarjoten. Tänä viikonloppuna ei tuplapäivää voisi ottaa, ei millään, ei vaikka kuinka mieli tekisi. Tänä lauantaina olisi pakko pysyä skarppina, koska vihdoinkin olin saanut töissä luottamuksen takaisin ja viikonlopuksi keikkaa. Ravistan itseni pois noista unelmista ja vilkaisen yöpöydällä tikittävää suurta, hieman kärsinyttä, mutta toimivaa vanhaa herätyskelloani, jonka löysin vuosia sitten kirpputorilta ja ihastuin sen särmikkyyteen heti. Kellon suuret viisarit näyttävät varttia yli yksitoista, minulla olisi siis vielä hyvin aikaa valmistautua. Nousen ylös sängystä ja kävelen alasti olohuoneen poikki keittiön puolelle. Asuntoni on pieni tupakeittölinen kaksio. Alun perin keittiö oli ollut oma tilansa, mutta ostaessani asunnon nelisen vuotta sitten, kun vihdoinkin uskalsin ottaa asuntolainaa saatuaani vakituisen työpaikan, kaadoin keittiön ja olohuoneen välisen seinän saadakseni asunnon toimivammaksi. Vilkaisen ohimennen ikkunasta ulos, aurinko paistaa kirkkaalta taivaalta, mutta ihmiset ovat pukeutuneet paksuihin toppavaatteisiin. Kirpeä pakkaspäivä näyttäisi siis vallitsevan. Mietin ulos katsellessani, että täytyykin pukeutua kunnolla lähtiessäni, sillä auton rattiin minusta ei vielä useaan tuntiin ole, joten joutuisin kävelemään. Käänän ikkunoista sälekaihtimet kiinni. Tykkään olla kotonani alasti, mutta ensimmäisessä kerroksessa asuessani näkymä kadulle on väistämätön. Vaikka ei minulla sinänsä mitään sitä vastaan ole, että joku katselee, päinvastoin, salaa hieman nautin siitä. Laitan kahvin tippumaan ja kaivan samalla keittiön kaapista pari tablettia buranaa, jotka huuhtelen alas pöydältä löytyvältä, väljähtyneellä kolalla. Kahvin tippuessa haen postiluukusta päivän lehden. Katsahdan samalla alastonta kuvaani eteisen peilistä. Olen näkymään ihan tyytyväinen, mitä nyt ehkä pari-kolme kiloa on liikaa painoa kertynyt talven mittaan vatsan seudulle. Palaan lehden kanssa keittiön pöydän äärelle ja selaan sen nopeasti sen lävitse. Ei ole mitään ihmeellistä tapahtunut tässä kaupungissa, paikallinen jääkiekkjoukkue on voittanut jälleen pelinsä ja joku dementoitunut mummeli on ollut vanhainkodista kadoksissa muutaman tunnin. Nousen ja otan kaapista valkoisen mukin, jonka kyljessä löytyy kuva jossa suuri punainen kieli työntyy ulos suusta ja alla on teksti "Satisfaction". Hymyilen itsekseni kun katson mukia, ostin sen muutama vuosi sitten Stadionilla järjestetystä konsertista. Itse keikasta en tiedä mitään, sillä tavattuani kaljabaarin jonossa erään ihmisen päädyimme konsertin ajaksi läheisille kalliolle sekstaamaan. Jälkikäteen nauroimme, että monenkohan ihmisen perhealbumiin olimme päätyneet sillä tuohusta havahduttuamme huomasimme, että emme kovinkaan suojaista paikkaa olleet osanneet valita. No mukin slogan kuitenkin oli tapahtumaan varsin sopiva. Kaadan mukin täyteen kahvia pieni hymyn kare edelleen suupielessäni. Jääkaapista löydän valon ja makkarapaketin lisäksi maitopurkin. Haistan sitä varmuuden vuoksi ennen kaatamista kuppiin ja olen vähällä oksentaa.

Päivämäärä purkissa kertoo maidon olleen parasta noin kaksi viikkoa sitten. Tänään pitää näköjään käydä kaupassakin ajattelen ja alan mielessäni käymään kauppalistaa lävitse samalla kun kaadan pilaantuneen mönjän purkista lavuaariin ja huuhtelen maitopurkin huolellisesti ennen kuin asetan sen kuivumaan. Kotitaloni vieressä sijaitisi kyllä huoltoasema josta tuoreen maidon saisi ostettua, mutta päätän juoda kahvini tänä aamuna mustana. Siirryn kahvikupin kanssa olohuoneeseen ja käyn sohvalle puoli-istuvaan asentoon. Ottamani burana alkaa onneksi vaikuttaa ja päänsärystä ei ole enää juurikaan tietoa. Hörppään kuumaa kahvia varovaisesti ja katselen sotkua ympärilläni. Tyhjiä olut tölkkejä on pöytä täynnä, pari puoliksi juotua viskilasia niiden seassa. Vaatteeni mytyssä lattialla, siinä mihin ne viime yönä kotiin tullessani olen onnistunut riisumaan. Huokaisen ja ajattelen, että olkoot, siivoan sitten kun tulen jos jaksan. Kurkotan tv:n kaukosäätimen pöydältä sotkun seasta ja avaan vastaanottimen. Ykkösellä joku poliitikko puhuu eurokriisistä ja siitä miten suomi joutuu maksumieheksi kreikkalaisten veloista. Käänän kanavaa, politiikka ei ole oikein ikinä kiinnostanut ja oma krooninen eurokriisini on todempaa kuin se mitä Euroopan toisella laidalla tapahtuu. Toiselta kanavalta tulee lastenohjelmaa, jossa joku Kana huutaa kovaan ääneen jotain mitä en jaksa kuunnella senkään vertaa kuin sitä lihavaa poliitikkoa edellisellä kanavalla. Ihmettelen vain miten jonkun nuoren naisen nimi voi olla Kana. Seuraavat neljä kanavaa tarjoaa Ostos-tv:stä kaikkea mitä ilman tekopirteiden myyjien mukaan ihminen ei kerta kaikkiaan voi elää. Olen elänyt nämä reilut kolmekymmentä vuotta ilman sängyn alla pölyttyvää kuntolaitetta tai sähkötyökalua jolla teet kaikki remontit kädenkäänteessä ihan itse ilman apuvoimia joten päätän elää myös seuraavat vuosikymmenet ilman noita mullistavia keksintöjä ja suljen tv:n. Juon jäähtyneen kahvini loppuun ja nousen hakemaan uutta kupillista kun makuuhuoneesta kuuluu puhelimen piippaus saapuneen viestin merkiksi. Haen puhelimeni yöpöydältä ja avaan viestin samalla kun kävelen kohti keittiötä.” H&M tarjoaa nyt -25% alennuksen kaikista loppuista talvituotteista”. Suljen viestin ja kiroan, että olen joskus antanut numeroni liikkeeseen saadakseni jonkun kanta-asiakas kortin jota en edes koskaan käytä. Katson samalla puhelimen soittohistorian ja huokaisen helpotuksesta, en ole eilen iltana soitellut kännipuheluita exille, enkä onneksi muillekaan. Kaadan uuden kupillisen kahvia itselleni ja istun pöydän ääreen kuulostelemaan oloani. Olotila vaikuttaa ihan hyvältä, tuloillaan ollut päänsärkykin onneksi tuntuu laantuneen buranan voimin eikä huono olokaan liemmin vaivaa. Väsymyskin varmaan hellittää suihkun ja edessä olevan parin kilometrin raikkaassa pakkassäässä tehtävän kävelylenkin aikana. Vilkaisen mikroaalto uunin näytöstä kelloa, jo puoli yksi, nyt pitää alkaa toimimaan. Hörppään nopeasti kupin tyhjäksi ja suuntaan kohti kylpyhuonetta. Suihkutan itseni niin kylmällä vedellä kuin vain pystyn ja nautin sen virkistävästä vaikutuksesta. Nappaan pyyhkeen naulasta ja kuivaan sillä enimmäkseen vedet nopeasti iholtani. Ilmakuivattelen loput itsestäni samalla kun harjaan hampaani huolellisesti toivoen sen peittävän edellisillan nautintoaineiden hajun hengityksestäni. Taidan vielä varmuuden vuoksi ostaa rasiallisen pastilleja matkan varrelta. Siirryn makuuhuoneeseen ja alan etsimään vaatekaapista puettavaa. Onneksi asu valinta on tehty viranpuolesta helpoksi, joten vaatteiden etsimisessä ei kauaa aikaa tuhlaannu. Nakkelen asusteen kaapista petaamattoman sängyn päälle ja etsin vielä puhtaat alusvaatteet ja sukat. Kampaan hiukseni ja alan pukemaan asustetta päälleni. Peilaan vielä itseäni vaatekaapin peilistä. Ihan fressiltä näyttää ajattelen ja otan vielä harjoittelema ilmeen naamalleni. Kävelen makuuhuoneesta olohuoneen sotkun läpi eteiseen ja nappaan eteisen lipaston päältä ison mustakantisen kalenterini. En ole siitä osannut luopua vaikka hieman vanhanaikaista onkin pitää tuollaista isoa almanakkaa mukanaan. Jotenkin kuitenkin pidän sen käyttöä helpompana kuin kännykän tai jonkin muun sähköisen laitteen kalenteria.

Aukaisen kalenterin merkin kohdalta, joka on asetettu tämän päivän kohdalle. Päivälle on kaksi merkintää: klo. 14.00 ja 17.00 Suljen kalenterin ja laitan sen lattialla olevaan mustaan nahkaiseen laukkuuni joka on heräte ostos viime kesän Lontoon matkalta, jonka tein yhdessä parhaan kaverini kanssa. Muistot reissusta alkaa nousta mieleeni, meillä oli todella railakas kolmepäiväinen matka yhteen maailman suurimmista kaupungeista. Yö elämä Lontoossa oli hiukan eri luokkaa kuin eilinen ilta pikkukaupungin hotellin yökerhossa. Pakotan ajatukseni taas tähän hetkeen, sillä nyt ei ole aikaa jäädä muistelemaan menneitä. Siirryn peilin eteen ja asetan kalenterin merkinä toimineen liperin huolellisesti paikoilleen. Haron vielä hiuksiani suurempaan ja laitan kaapin edessä odottavat kengät jalkaani. Avaan eteisen suuren vaatekaapin ja valitsen sieltä paksuimman toppatakkini. Puen takin päälleni ja nostan laukkuni lattialta olkapäälleni. Tarkistan vielä peilin edessä, että hameeni on suorassa ja asusteeni on muutenkin moitteeton ennen kuin astun ovesta ulos ja suuntaan kohti hautausmaan kappelia.